

Izhaja

vsak petek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Glasiilo koroških Slovencev

Leto XXVI.

V Ljubljani, 6. aprila 1907.

Štev. 14.

Današnja številka obsega 8 strani

XVII. letni občni zbor

„Katoliško političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“.

(Brzobjavno poročilo.)

Celovec, dne 4. aprila 1907.

Vzlic deževnemu vremenu se je skoraj napolnila prostorna dvorana „Buchenwalda“, bilo je gotovo nad 200 zaupnikov. Predsednik dr. Brejc otvori zborovanje, pozdravi navzoče in poroča o društvenem gibanju tekom društvenega leta. Nato poročata društveni tajnik in blagajnik. Oboje poročilo se skoraj brez debate odobri.

Nato se določijo sledeči kandidati za bodoče državnozborske volitve:

Slovenski volilni okraj: Franc Grafenauer.

Velikovški volilni okraj: Florijan Ellersdorfer, župan grebinjski.

Celovška okolica: mnsgr. Valentin Podgorc.

Rožeški okraj: podpira se kandidatura nemškega kršč. socialca dr. Pupovca.

Beljaški okraj: podpira se nemški kršč. socialc.

Zilski okraj: podpira se kandidatura nemškega kršč. socialca grofa Khevenhüllerja.

V mestu Celovcu: se postavi slovenski kandidat delavskega stanu.

Vse candidature so sprejete soglasno, v slovenskih volilnih okrajih z velikim navdušenjem.

Odbor se je izvolil dosedanji.

Sklenilo se je preureditev društva na prihodnjem občnem zboru. Ob splošnem navdušenju

se je shod zaključil. Obširno poročilo prihodnjič.

Volilni shodi. V nedeljo, dne 7. aprila dopoldne po maši se vrši volilni shod na Kočanjah pri „Mežnarju“; isti dan popoldne po večernicah pa v Grebinjskem Klostru v župnišču. Govorita kandidat Ellersdorfer in tajnik polit. društva Ekar. V nedeljo, dne 14. t. m. je dopoldne po maši volilni shod na Pustrici; ob 3. popoldne pa v Grebinju.

Važno za zaupnike! Na mnoga vprašanja bodi povedano, da imajo v zmislu § 6 volilne postave gg. duhovniki, ki so tekom leta bivališče menjali, kot javni funkcionarji volilno pravico v tistem kraju, kjer so na dan razpisanih volitev, t. j. dne 19. februarja t. l. izvrševali svoj uradni službeni posel. Isto velja tudi za druge javne uslužbence.

Kmetu v preudarek!

Volitve so tu, tisti čas, ko naenkrat postane kmet velik gospod. Pred volitvami se ne zmeni nihče zanj, nobeden ne pozna njegovega težkega dela, nobeden ne ve, koliko truda ga stane, predno preživi sebe, in svojo družino, predno spravi skupaj oni denar, ki ga mora nositi v davkarijo; pred volitvami je kmet tista molzna kravica, katera naj preživlja vse, zraven naj pa še nosi vse one butare, kateré so gospodi, meščanom pretežke, a za vse to je še zraven — **k m e t s k i b u t e l j — d e r d u m m e B a u e r.** Ali tedaj, ko pridejo volitve, tedaj se izpremeni to vse naenkrat, kakor bi mignil. Kmet ni več „butelj“, ni več „neumen“, o ne, kmet je tedaj pameten, moder, najboljši človek na svetu, stebler države, sploh človeške družbe, on je tisti, pred katerim se sname klobuk, pred katerim dela gospoda poklone do tal, pred volitvami postane kmet kar naenkrat največji — **g o s p o d!**

Pa zakaj?

Zato, ker se takrat rabi kmeta bolj, kot vsakdanji kruh, zato ker je ravno kmet takrat tisti, ki naj še za nadalje zagotovi jari meščanski gospodi gospodarstvo nad seboj. Brez kmetov glasov bi mestna gospoda nikdar ne sedela na tistih visokih prestolih, s katerih se komandira ravno tistemu „kmetškemu buteljnu“, da naj ponižno, s klobukom pod pazduho, lepo nosi svoje krvavo prisluzene beliče meščanski gospodi v vedno prazne žepe. In kmet je ravno tisti, kateri je v resnici toliko neumen, da verjame takim ljudem, ki so mu leta in leta najhujši sovražniki, ki ga izkoriščajo do zadnjega, ki mu izmolzejo zadnji belič iz mošnjčka, pa takrat, ko ga rabijo, zopet pridejo k njemu z lepim obrazom in s sladkimi besedami! Tolci našega kmeta s koroščem in škorpionji, klel te bo, nalagaj mu davke, da se mu bo šibil hrbet pod njimi in šla zaradi njih zadnja kravica iz hleva in magari tudi posestvo na kant, prav je, hudirja bo klical proti tebi na pomoč; ali pridi mu potem z lepo besedo, obljubi mu, da bo pojutrišnjem vse drugače, ako voli, samo ako voli tistega, ki tudi samo obljubi, da bo po volitvi morda drugače, in se zraven še usti, da bo vsak dan pohrustal vsaj enega „ta črnega“ za kosilo, potem je zopet vse dobro. Naš kmet mu sicer ne vrjame, ali kaj hočeš, „hm, gospod iz mesta, nemški dohtar, nemški trgovec, nemški pivovarnar je to rekel. in kar tak gospod reče, je pribito, je res, pa je in amen pa konec besedi.“ Kmet sam sili v tisti jarem, katerega kolne noč in dan.

Pa kakšni so vendar ti ljudje, za katerimi dere naš kmet čez drn in strn v svojo lastno pogubo? Kaj pa imajo z našim kmetom skupnega, kaj pa veže našega kmeta nanje, kakšen dobiček pa ima naš kmet od njih?

Nič, nič in še enkrat nič!

Splošno nima kmet od mesta, od meščanske gospode prav nobenega dobička, kvečjemu, ako se naj to šteje za dobiček, da mesta vpli-

PODLISTEK.

Dvojna zmaga.

(Narodna igra v dveh dejanjih.)

Spisal I. V.

(Dalje.)

Drugo dejanje.

Se vrši v gostilni pri „Zeleni lipi“. Na dan volitve.

Gostilniška soba, več miz. Ena miza pri vhodu, druge nasproti vhodu.

1. prizor.

Hribernik z obvezano glavo sedi pri mizi, ki stoji blizu vhoda. Gostilničar hodi po sobi.

Gostilničar: Teško je, težko. Sitna stvar. Ali te je terjal?

Hribernik: Že včeraj. — Ne veš, v kakšnih skrbih sem!

Gostilničar: Kar verjamem. — Taki so ti ljudje — nič drugega kot izkoriščati hočejo ubogega človeka v svoje umazane namene. — Pa mislim, da jim je danes pošteno izpodletelo. Take vdležitve pri volitvi še pri nas ni bilo kot danes. Če so se postavili drugod tudi tako, kakor pri nas, smo gotovo zmagali. Radoveden sem, kakšno poročilo nam prinese Kovačev Anton.

Hribernik: Tudi jaz bi se veselil zmage, a meni so ravno te volitve največ škodovala. Če

ga ne plačam, mi proda hudir hišo, potem pa hajdi po svetu s trebuchom za kruhom.

Gostilničar: Sitna stvar. — Pomagal bi ti, pa sam nič nimam. Veš, gostilničarji tudi niso vsi bogataši, posebno če hočejo biti pošteni.

Hribernik: Naj se zgodi, karkoli hoče, svojega prepričanja pa še ne prodam.

Gostilničar: Kaj pa Kovač? — Bi ti on ne mogel pomagati iz zadrege? On je še zmirom rad pomagal!

Hribernik: Saj veš, da nisva dobra. Tista neumna tožba.

Gostilničar: Pa bodita zopet dobra! Prokleta, če se gre za hišo, kaj bi se branil prijatelja, ki ti more pomagati!

Hribernik: Hm, to ni tako lahko. Pomisli, da je pravica bila vendar na moji strani!

Gostilničar: E, kaj pravica! — Sodnija je dala prav Kovaču, pa amen. Kaj boš grizel zmirom na taki pravici, še poginil boš zraven.

Hribernik: Imaš sicer prav — pa vendar — vest mi ne pripusti.

Gostilničar: Bodi pameten Hribernik in okleni se Kovača! Njegov sin vzame tvojo hčerko — saj sam veš, da se rada gledata, — in ti si rešen.

Hribernik (smehljaje): Ljubi moj, iz te moke ne bo kruha!

Gostilničar: Seveda, če ti nočeš!

Hribernik (zadovoljno): Na, pij! Pa drugega prinesi! (Gostilničar pije.) Ti moraš imeti tudi zmirom zadnjo besedo.

(Gostilničar odide in pride hitro z vinom nazaj.)

2. prizor.

Kovač in gostilničarka vstopita. Ko vstopi Kovač, pogleda Hribernik v stran. Kovač se vsede k drugi mizi.

Gostilničarka: Danes pa dolgo trajajo volitve. — Kaj naj vam pa prinesem — vina, piva?

Kovač: Tako dobre volje sem, kot že dolgo ne. — Zmagali bomo, boš videla. — Prinesi mi tistega, ki je najmanj krščen, danes hočem piti boljšega.

Gostilničarka: Mar mislite, da tudi mi krščujemo vino? (Odide in prinese vino.)

Kovač: Saj ne pravim, da si ga krstila ti!

3. prizor.

Kovač (gostilničarju): Ha, ha, kako je letal danes Žajfar! Smili se mi že. Je pač težava, če moraš letati s takim trebuchom. Tako sem se mu moral smejati — na — (se smeji). Ubogi Fricl — da pošteno ti bo izpodletelo danes! Zastonj si kahal golaš — da ti povem. (Hribernik gleda v stran in se tiho smeji.) Pomisli, še Levičnik je bil danes volit. Levičnik, ta skopa mevža!

Gostilničar: Ga je gotovo Žajfar pridobil za pakelj tobaka. (Tiho Kovaču) Hribernika je terjal, če ne plača, mu proda hišo.

Kovač (Gleda proti Hriberniku, bolj glasno, da sliši tudi Hribernik): Kaj, on ga je terjal? — Ker je volil z nami? Sramota! (Hribernik si zakrije obraz; molk.)

Kovač pove gostilničarki nekaj na uho.

Naročajte edini koroški slovenski list „Mir“!

vajo s svojo razkošnostjo skrajno kvarljivo na kmetsko ljudstvo, da se vsa meščanska zapravljenost, seveda samo v korist meščanov, preseljuje iz mesta na deželo, da se meščanske slabe navade udomačijo med kmetiskim ljudstvom in vabijo trdega dela vajene kmetске ljudi s kmetov v mesto, kjer se ob lažjem delu dobi boljši zaslužek in „mestna“ opolzla zabava. Kmet ima to lepo korist, da mu delavci, da, njegovi lastni sinovi in hčere kažejo fige in trumoma beže v mesto, doma mu pa polja prerašča osat, v hlevih pa rastejo gobe. In sicer? — Bili so časi, ko je kmet jako malo zahajal v mesto. Vse skoraj, kar je rabil, si je pridelal doma. Obleko, ki jo je nosil, si jo je nastrigel z domačih ovac, na domači njivi mu je zrastle platno, domači hlev mu je dal obuvalec; seveda je to še bilo takrat, ko se še ni vsak kmetski fant nosil tako kakor mestni „gigerl“, ko so dekleta še upala, da pridejo tudi brez „židanih rut“ v nebesa, ko je marsikatera mamica tudi brez „kofeja“ še lahko umrla in marsikaterega ateja vendarle ni „hedič zev“, dasiravno si je žejo tolažil z domačim tepkovcem, ne pa s sedanjim „špiritovcem“. To je bilo vse tedaj, ko še „fortšrit“ ni zašel med kmetsko ljudstvo. Ali sedaj! Ni je več skoraj stvari, katere ne bi bilo treba dobiti iz mesta. Dobro! Dobi jo, toda s čim jo boš plačal? S tem, kar pridelal! Najprej moraš prodati svoj pridelek, potem si moreš kupiti, česar si želiš. Pelješ žito v mesto, ženeš živinče: ali te bodo vrteli in vrteli, predno boš prodal in ko prodal, si misliš, da bi bilo skoraj boljše, da si ostal doma, kajti dobil si veliko manj, kakor pa si mislil, da boš dobil. S skupičkom greš kupovat. Ej, dragi moj, to ti je pa zopet drug račun! Draga ti je vsaka stvar v mestu, kakor žafran, in še malo dražje jo plačaš, kakor pa drugi ljudje, kajti kmet poredkoma prihaja v mesto, in takrat, kadar pride, ga je treba ociganiti! Tako imaš vedno svoj „dobiček“ od mesta. Ne živi kmet od mesta, temveč mesto od kmeta!

Kakšna pa so mesta še v drugem oziru, v narodnem, verskem? Kje pa se goji vse tisto zagrizeno sovraštvo proti slovenskemu rodu in jeziku? Kdo so pa tisti, ki noč in dan teptajo v blato vse pravice slovenskega naroda na Koroškem? Kje se pa slišijo tiste znane psovke: „verfluchter windischer Hund, elendiges Sauvolk, windischer Tocker, windisches Schwein“, ako ne v naših „vsememških“ mestih, trgih in vseh tistih luknjah, ki si lastijo ta imena? Ali niso ravno ta mesta tisti kraji, kjer se je toliko slovenskih kmetiskih sinov prevrglo v izdajice svojega rodu in jezika, katere je sedaj sram svojih kmetiskih slovenskih staršev, slovenskih bratov in sester, ki sedaj svojim lastnim roditeljem pljujejo v lice! Odkod se ti vsiljuje oni strup, s katerim naj si sam zastrupiš svoje slovensko narodno življenje, „šulferajn, südmarka, fajerber“, ako ne

iz mesta! Niti ti niti tvoji narodni nasprotniki na kmetih nimate časa za take stvari, vse narodno sovraštvo med kmetiskim ljudstvom je zasejalo mesto, tista vse- in posilinemška gospoda, ki jo ti krmiš s svojim denarjem, ki ima dobiček iz tega sovraštva, ki po tvojem ponižno sključenem hrbtu pleza kvišku na kupe zlata ter časti in slave! Odkod prihajajo vsi oni očitni in zavratni napadi na najljubše, kar imaš na svetu, na tvojo slovensko deco, kateri hočejo iztrgati iz srca ljubezen do materinega jezika in tisto sveto vero, v kateri je tebe, ko si bil še otrok, prekrizovala tvoja mati, predno te je zazibala, v kateri si izrastel ti in tvoji pradedi? Odkod vsa ona peklerska gonja proti vsemu, kar je krščanskega, odkod vse ono preklinjanje cerkve in njenih služabnikov, odkod klic po „prosti šoli“, po „ločitvi zakona“, „proč od Rima“, „proč od vere?“ Ali ni to vse iz mesta, od one gospode, ki se ti sedaj ponuja za „edino rešiteljico“ iz vseh rev in nadlog kmetskega stanu?

Slovenski kmet, krščanski kmet, prihajajo sedaj k tebi in ti pravijo: „gospod, gospod!“ Takrat te pa niso poznali, ko so delali postave, s katerimi so ti naložili hujše breme, kakor je bila svoj čas tlaka pod grajskim gospodom, saj takrat si delal le telesno, ali sedaj ti nakladajo telesni in duševni jarem; ali boš res ostal za par prijaznih lic in lepih besed še nadalje suženj teh svojih najhujših sovražnikov? Ali jim ne boš dal odgovora, ko bodo prišli k tebi, takšnega odgovora, kakor ga zaslužijo? Dan 14. maja je tisti dan, ko jim v resnici lahko pokažeš, da si res gospod, in sicer **sam svoj gospod**, ki misli sam zase, ki dela sam zase, kateremu ni treba takih svetovalcev, kakor je brezverska nemškonacionalna gospoda in njeno podrepništvo!

Slovenski kmet, na dan volitve pokaži, da si mož, ki pozna svojo vrednost in svojo dolžnost nasproti samemu sebi, svojemu stanu, svojemu narodu, svoji veri!

Volilni boj.

(Dopis iz Zilske doline.)

Nekdaj Kovač, sedaj Waldner! V kolikor bolj se bližamo 14. maju 1907, v toliko hujši in brezobzirnejši postaja volilni boj tudi v zilski in kanalski dolini. Kanalska dolina z malimi izjemami spi, mirno spi; v kolikor se tiče to narodnega življenja sploh in volilnega gibanja posebej. Nesrečna dolinica, ki imaš take — — — „Ko so ljudje spali, prišel je hudič in sejal ljulko med pšenico.“ Zato pa gre ljulka tako v klasje, kjer ljudje v kanalski dolini spijo. Nekdaj!! — — sedaj?? Zakaj??? — — — Nekdaj je bila kanalska dolina ne le trdnjava za Avstrijo, ampak tudi za slovensko Koroško, in danes? Čudni glasovi udarjajo nam na uho! Ne bom jih tu našteval, ne bom jih tu omenjal: bliža se namreč 14. maj — dan bitke, dan zmage? dan sodbe? Sodni dan?

Levičnik: Pozabil sem vprašati Žajfarja — on je napisal ne volilni list — res vem, koga sem volil. Pa saj je vseeno.

Kovač: Da je le jesti in piti zastonj. — Kaj ne?

Levičnik: Konju, ki si ga dobil zastonj, ne gledaš v zobe!

Kovač: Ti že ne, ti, saj brskaš zmirom v blatu, da bi našel kak vinar.

6. prizor.

Gostilničarka z vinom in tobakom vstopi. Gostilničarka: Zdaj ga pa le pijmo, Levičnik, boste kaj meni napili?

Levičnik (kakor bi zadnjih besedi ne slišal, pije): Hm, ni slab. Bom pa plačal tudi, nimam dosti časa, mudi se mi. (Išče po žepih.)

Gostilničarka: Žajfarjevo vino je bilo že boljše, ne?

Kovač: Ker je bilo zastonj.

Hribernik: In četudi bi bil berač, pri Žajfarju bi ne pil zastonj! (Levičniku): Vi ste pa bogati Levičnik in jeste in pijete pri njem zastonj!

Levičnik (porogljivo): Hm, hm, Hribernik — ti in Žajfar — saj veš.

Hribernik (zarudi): Tako smrdljiv skopuh nisem kot ti, sicer, kaj tebi to mar!

Levičnik: Rekel je, v osmih dneh ga moraš plačati, sicer —

Kovač (Levičniku): Bodi tiho! Kaj se vtikaš v stvari, ki te nič ne brigajo?

Levičnik: Me že brigajo — čemu me je klical včeraj?

Da! Ta dan je za nas „dan življenja ali smrti“. To bo dan, ob katerem si more kmetski stan, delavec, Slovenec izbrati zase življenje ali smrt. To bo v resnici: Sodni dan. Sodilo bo namreč ljudstvo nad krivicami, ki so se mu godile od strani tiste sorte ljudi, katerih stranka ima devet kož na sebi — nemško-narodne stranke, — sodilo bo ljudstvo: ali naj vlada še zanaprej Kristus ali Antikrist v javnem, zasebnem in šolskem življenju, sodilo in razsodilo bo ljudstvo ta dan: Ali naj ostane ženi, in s tem ženskemu spolu sploh še sedanja po Bogu dana in zapovedana, naravna čast, krščanska, vzvišena veljava v človeški družbi, in ali naj ostane zakonski ženi še zanaprej ono družinsko veličastvo, katero uživa od danes v resnično krščanskih družinah po dosedaj veljavnih postavah. Razsodilo pa bo ljudstvo tudi: ali se naj žena smatra kot navadno kramarsko blago. To vse nam prinese 14. maj 1907. Nujno sili torej vprašanje na dan: Kako pa se pripravljamo na ta velevažni — mogoče usodepolni — dan 14. maja? Povsod v naši deželi se zbirajo krščanski vojaki, oborožujejo se, poučujejo se — in pri nas? Kmetje, kaj pa vi? Ali boste še sedaj tudi spali kakor leta 1848? Ali vas letos tudi naj preslepi „učiteljski stan“? Ali ne vidite, kaj se z vami hoče? Povem vam, ki poznam razmere: Volite g. prof. Waldnerja, če hočete ostati hlapci tistih, kateri od vas živijo! Delavci so zdavna že spoznali, da profesor Waldner ni mož za nje, vi kmeti pa mu še verjamete, če vas na shodih farba, kak kmet je on, koliko volov, konj in kur ima in kako je moder gospodar. Še nobeden ga pa ni vprašal: li ima na Tirolskem svoje osle? Neumne vas je imenoval v deželnem zboru in če ga sedaj volite v državni zbor, boste le potrdili njegovo mnenje, kiga ima o vas. On, gosp. profesor, je vsemogočen v besedah, govori kot reglja napihnjena žaba in modruje kakor je modroval leta 1877 Osman paša, prej da se je podal v vojsko s Črnogorci — a bil od teh slovenskih junakov po „točevo“ pobit. Tako pobit moral bi biti dne 14. maja gosp. prof. Waldner, če kmetje res niste „inferiorni.“ — Če pa hočete to biti, potem: „adijo!“

Ali je že kateri izmed vas vprašal g. Salomona, če bi bil vstanu izposlovati za vsakega kmeta 600 kron mesečnih dohodkov, kakor jih ima on? Potem bi pač lahko plesali z našo „staro“ — „prve“ in bili lahko kmetje po gosp. profesor doktor Waldnerjevi podobi. A gosp. dr. Waldner si gotovo misli: Osel je rekel, da le tako dolgo raste trava, dokler je sam živ, potem pa: „Pfiakot inferiore windische Bauern.“ — Če grem na Dunaj, vas bom pustil zunaj! Ko bi bili volilci Slovenci v deželnem zboru, ko se je potegoval poslanec Grafenauer za vpeljavo slovenskega jezika pri sodnijah videli, kako zverinsko surovo se je gosp. prof. Waldner obnašal

Gostilničarka: Zakaj pa drugih volilcev tako dolgo ni? — No, Hribernik, vi bi tudi lahko pomaknili stol bliže nam, menda se ne bomo stepli. (Še ko govori gostilničarka, vstopi Levičnik s culico pod pazduho.)

4. prizor.

Gostilničarka: O, o, kam pa bi to zapisali? Gospod Levičnik, ho, ho, Levičnik!

Levičnik (gleda po sobi, v zadregi h kateri mizi da bi se vsedel): Mislil sem, da jih je več — no, no, trdi časi, ni denarja nikjer ga ni!

Gostilničarka: Kaj pa boste pili, gospod Levičnik, boste pa dali za liter?

Levičnik: Tako, tako — tobaka nimam — glej po tobak sem prišel. No, pa prinesi ga osminko, pa dobro mero daj. — Sem pil že pri Žajfarju. Bom se pa k tebi vsedel, Hribernik. (Se vsede.)

Gostilničarka: Ne boste dali za liter?

Levičnik: Glej, po tobak sem prišel. — E, trdi časi — nimam, nimam.

Gostilničarka (tiho): Skopuh, pravi skopuh. (Odide.)

5. prizor.

Levičnik (Hriberniku): Od volitve hodim, od volitve. Ni mi dal miru Žajfar, moral sem iti. Ni bilo zastonj ne, jesti mi je dal in piti — on da lahko, ko ima.

Kovač: Koga si pa volil?

Kovač: In če tudi. Lepo pač ni, osramotiti človeka med ljudmi.

Gostilničar (Levičniku): On pač ni takšen, kakor vi, ki bi šel povsod tja, kjer je piti in jesti zastonj.

Kovač (Levičniku): Danes si prihranil precej jedi doma!

Levičnik: No, no — kaj bi pravil — bom pa šel — bom pa plačal — (Išče denar, ki ga ima zavitega v ruti.) Po tobak sem prišel, pa osminko vina sem spil, koliko sem dolžan? Bog, Bog, trdi časi!

Gostilničarka (ga drži nazaj): Saj ne boste še hodili, glejte pridejo še drugi. (Levičnik se zopet vsede.)

7. prizor.

Vstopi več gostov, volilcev, vsi dobre volje; nekteri se vsedejo h Kovaču, nekteri k Hriberniku. Gostilničar in njegova žena strežeta gostom. Levičnik sedi sključen pri praznem kozarcu in puši iz kratke pipe.

Kovač: Dolgo vas ni, jaz sem skoraj že pijan.

Prvi kmet: Zletela in Krasnigoja smo farbali, da sta skakala od jeze.

Drugi kmet (Hriberniku): Krasnigoj te hoče tožiti, ne? — Si še zmirom obvezan?

Hribernik: Tožiti me hoče, pa se ga ne bojim.

Drugi kmet: Tudi ni treba, da bi se ga bal. Veš, samo strašil te je, da bi volil ž njim. Sam mi je pravil o tem. Mislil je, da sem na njegovi strani, in povedal mi je vse, vse, kar je

takrat nasproti Grafenauerju, s kakšnimi priimki in izrazi je obkladal našo stranko in naš stan: minula bi vas volja le poslušati takega strastnega bahača. A naš nemškutar je največji velblod na svetu. Če mu nemška narodna stranka postavi „Orangutanga“ za kandidata: heil! Orangutang, heil! in voli ga. — Čepa je, ali bi bil postavljen od katoliško-slovenske stranke kot kandidat kak profesor, huj! to bi bil hrup v vrstah nemškutarjev! Kmet voli kmeta! Ne profesorja! Ne klerikalca, ne črnuha i. t. d. Tako bi se glasil njih bojni klic. Ali ni to res? Ali se niso vzdignili vsi: Ehrlich, Dreyhorst, Grum, Ahatz, Leiler, Fischer e tutti quanti pred šestimi leti zoper našega tedanjega kandidata gosp. profesorja Kovača, ki je bil rojen Kanalčan? Čemu je delal zoper tega kandidata ves pekel, na čelu mu nemškonarodno učiteljstvo? Profesor Kovač, profesor Waldner — kje je razloček? Če ste kmetje nekoliko politično zreli in izobraženi, morate zavreči kandidato gosp. profesorja Waldnerja ravnotako kot ste odklonili kandidato g. prof. Kovača!

Kaj pa je že dosegel dr. Waldner za kmete v deželnem zboru? Reči, katere si s a m pripisuje s v o j i m uspehom, bile so davno pred že sklenjene, predno je prišel on v deželni zbor: n. pr. uravnava potoka v Blačah, potok na Bistrici, potok v Oselici i. t. d.; k tem stvarim ni pripomogel profesor Waldner nič več kot vsak drugi poslanec, a bahati se zna gosp. dr. Waldner da mu ni para; in bahačev je tudi v Blačah dovolj. — Zato pa ima gosp. profesor Waldner svoj privržek le v takih občinah, v katerih živi še mnogo političnih otrok in denarnih trinogov, kakor so n. pr. nekateri zgoraj omenjenih gospodov.

Kar pa je najžalostnejše, je to, da kmet ne spozna samega sebe, plačuje, tarna in kolne naprej, toži na slabe čase in še dostikrat misli, da so slabih časov krivi celo duhovniki in ne morda tudi — kmet sam. On sam je namreč kriv slabih časov tako daleč, da ali noče ali ne mara, ali se ne upa posluževati **volilne pravice**; posebno je ta politična zaspianost in brezbriznost tam doma, kjer sedijo na „suhem varnem“ dekorirani „talenti“, katerim na strani stojijo posestniki „zlatih telet“. Vsi ti „značajci“ vkup pa tvorijo kompanijo pionirjev, za dr. Waldnerjev mandat in njegovo izvolitev v državni zbor, iz katerega bo svojim „kmetom“ obljube dajal in slovenskim volilcem osle kazal.

Slovenski Zilani in Kanalčani! Na nas leži, koga hočemo za državnega poslanca. Pokažimo enkrat svojo moč! Složno, edino, odločno nastopimo pot v politični boj, zapustimo enkrat trohljivi, piškavi nam skrajno sovražni in škodljivi nemški nacionalizem in poprimimo se v enajsti uri ideje, ki je stalna, zdrava in neodvisna: krščansko-socijalne ideje nam-

reč. Stopimo v boj pod to zastavo, bojurno se hkrabro kot krepki Zilani in Kanalčani za našega krščansko-socijalnega kandidata — domačina — Korošca in dajmo slovo profesorju Waldnerju in njegovi vsiljivosti. Bodimo n j e m u nasproti „inferiorni“!

Kako stoji?

(Glas iz naroda iz Podjunske doline.
(Konec.)

Zgodi se mi večkrat, ko govorim ali pišem, da mi to povedano, kar sem hotel povedati. Tako se mi tudi v tem članku godi, ne morem povedati, kar bi rad. Čutim nezadovoljnost v srcu, da se za narod nikakor ne dela, kar bi se moralo in moglo, rad bi povedal vzrok in pomoč, iznašel čarobno besedo, s katero bi izvabil vse moči v nas skrite na dan, mobiliziral celi narod, stare in mlade, moške in ženske, močne in slabe, kakor v črni vojski v veliki sili, kakor kralj Matjaž bi mahoma poklical mogočno narodno armado na noge. Koliko se je poskušalo zadnja leta, pa se je ponesrečilo; lepa ideja tega in onega je splavala po Dravi! Potem pa se še kdo posmejuje! Je mislil, da bo on kaj naredil, pa tudi nič. Naše delovanje mora imeti korenine v ljudstvu, v duši naroda, drugače ne uspeva, in biti kar najbolj primitivno t. j. začeti pri dnu, nizko, ne visoko. Ne pričakujmo rešitve od tega ali onega moža, od tega ali onega starega ali novega društva, ampak od krščansko-demokratiške misli. Od splošne in enake volilne pravice pri nas ni nihče upal dobrega. Že s kmeti je bilo hudo o volitvah, s hlapci, delavci bo še teže kaj opraviti. Naši voditelji duhovniki nimajo dosti stika z ljudstvom in zaupanja, vpliva. Odslej bo še večje število onih, pri katerih ne odločuje versko in narodno prepričanje, politična zrelost, ampak odvisnost, strah, mržnja, hujskarija, pijača. Dobro je pri tem, da moramo zdaj skusiti vse svoje moči in prejšnjim zmagamo ali prej poginemo. Koristno je za nas, če se z ljudstvom spriznamo, z dušo naroda seznanimo in takorekoč dobimo korenine v njem, saj s tem se stoprav šele začne pravo narodno delovanje, novo življenje. Treba je pa, da se inteligenca poniža k ljudstvu ter je povzdigne k sebi, da se študirani zavedajo svojih narodnih dolžnosti, ljudstvo pa z njimi sodeluje v svoj prid. Bolj za hlapce bi se morali šteti ko gospode. Kolikor večje talente, tolike večje dolžnosti ima vsakdo. Resnega dela se bojimo, rajši je pustimo. Ako bi splošna volilna pravica ne bila prišla, bi najbrž z delom še odlagali in še več izgubili, t. j. sovražnik, ves čas delaven, bi nam še več vzela, ko je že. Sedaj je pa resnoba velika, res važno, da stori vsak izobraženec, pa tudi vsak drugi vse, kar more, vsak svoje, vsi pa vse.

Pred vsem pa moramo seveda spoznati in opustiti napake. Ugodno nam je to, da vsi spoznamo potrebo dela, častimo narodne delavce, si jih želimo in smo jim hvaležni. Kakor je kmet

dandanes vesel in hvaležen, če pride od kod kak delavec, ki je količkaj za rabo, tako opazujem med ljudstvom hvaležno veselje, ako se pokaže na našem polju kje spreten govornik, dober učitelj, delaven kaplan, naroden organist i. t. d. Kako nestrpnost pričakujemo od njega — vsega! To je lepo. Toda napaka je velika, da dela edino ali preveč pričakujemo, zahtevamo od drugih, da imamo narodno delo tako nekako za privilegij in dolžnost, recimo naravnost, duhovskega stanu, političnega vodstva in uredništva „Mira“. Če kaj ni prav, pa zvrčamo vso krivdo na te. Potrebo imamo oboževanja oseb; ugajal bi nam voditelj, ki bi vse sam videl, vedel, storil, mi bi pa samo ploskali, pritrjevali. Tudi inteligenca le preveč rada kritizira. Urednik bi moral biti vseveden, politično društvo pa še zraven vsemogočno. Pozabimo, da pri vodstvu ni enega moža, ki bi ne imel zraven narodnega dela še svojih stanovskih dolžnosti; da so narodnjaki v Celovci tudi ljudje, ki imajo svoje življenske potrebe. Ali imajo oni, ki so iz dobre, proste volje prevzeli kako delo, večjo dolžnost, delati za narod, ko pa mi? Ali nimamo vsi enake dolžnosti delati, kolikor moremo? Zakaj ne zahteva narod isto ko duhovnikov, narodnjakov, tudi od učiteljev, uradnikov?? Bilo bi za enkrat sicer zastoj, vendar pa se mora ljudstvu razjasniti, da ima še isto pravico od njih zahtevati, da njemu služijo, ko od duhovnikov, ker so učitelji in uradniki od ljudstva plačani, da govorijo njegov jezik in spolnjujejo narodne dolžnosti. Narod mora pa, če sam sebe ljubi, tudi mladino katero pošilja v šole, katera bo njegova inteligenca, njegovi voditelji, zgostiti v narodnem duhu. Ljudstvo misli, da izobraženi vse vedo, vse znajo, vse morejo. Veliko od njih pričakuje, da vse. Pa kje bodo vzeli? Kakšne so šole? Kakšen dostikrat duh v družinah? Nemci imajo doma in v šolah nemško vzgojo, Slovenci —? Naše ljudstvo ne pomisli, kako mu škoduje skozinsko, ker nima dobrih, krščanskih, narodnih šol. Doma je pa tudi vzgoja dostikrat tako nemarna, mnogi starši le odtujujejo svoje otroke sebi, svojemu stanu in narodu, vzgajajo jih za tuje namesto zase. Učiti bi morali še deco, da je njen poklic delati za narod in se zгодaj zanj pripravljati. Že otroku mi ni dopadlo govorenje: Boš šel študirat, boš pa nemško znal, boš pa gospod, boš pa špinciral, pa pogačo in pečenko jedel, pa vino pil. In tako se navadno govori.

Nosite drug drugega breme! To pač ne pomeni, da moramo vse delo enemu ali nekaterim na rame naložiti, ampak si je razdeliti, sebi naložiti in drugim pomagati nositi, olajšati breme. Dve družini sta popolnoma različni, v eni so vsi nezadovoljni: mož z ženo, žena z možem, oče, mati z otroci in posli, ti pa s stariši, gospodarji, pri delu gre vse narobe, ni ljubezni; v drugi pa vsi trpijo z vsakim, vsak vsem pomagajo, kar eden ali drugi ne more, pokvari, pa oni storijo popravijo, vse delo gre dobro in vsi so zadovoljni, v tej hiši je krščanska ljubezen. Nič ni boljšega in lepšega, tudi za narodno delovanje nam ničesar

bilo včeraj. — Če te toži, sem jaz priča, sicer pa tožiš lahko ti. — Pa presneto se mu je podaljšal danes obraz, ko me je videl na vaši strani! Ha, ha, Krasnigoj, ti imaš nas za norce, mi pa tebe za osla!

Kovač: Zaradi tega je bil danes kot gad, od same jeze je skakal.

Hribernik: Dobro, da vem. — Tega sem se že znebil — a oni hudir, ta mi dela vročo glavo.

Drugi kmet: Kdo?

Hribernik: No, župan, Zajfar, terjal me je. (Kmetje se spogledajo.)

Drugi kmet: Kaj praviš — da te je terjal? — Ta spaka (vihti pest).

8. prizor.

Zletel in Zajfar vstopita z jeznimi obrazi in gledata po sobi. Ko vidita Levičnika, se mu pridružita.

Zletel: No, gospod Levičnik — vi ste še mož, vi že veste, kaj je napredek — volili ste z nami — bravo! (Mu položi roko na ramo).

Kmetje (se smejejo): Ha, ha, ta je mož, ta je naprednjak!

Zajfar: Zmagali bomo, gospod Levičnik — gotovo!

Kovač: Zmagali, da, kakor Lah pri Kustoci. (Kmetje se glasno smejejo.)

Hribernik: Seveda, če imaste take može, kot je Levičnik, morate že zmagati.

Levičnik (porogljivo Hriberniku): Ti lahko govoriš, ti bogatin!

(Glas: Ho, Levičnik, skopuh.)

Zletel: Bravo, gospod Levičnik! Prav ste mu povedali (porogljivo), temu bogatinu!

Hribernik: Čemu si prišel sem — delat prepir, kaj ne?

Zletel: Le tiho, Hribernik, v osmih dneh se zopet vidiva, pridem namreč rubit — ha, Hribernik to bo imenitno!

Zajfar (Hriberniku): Da, veš kaj sem ti povedal včeraj, plačaj me, ali pa —

Kovač (ogorčen): Kaj govorite! (Zletelu): Ti škric ti, ti se boš norčeval iz naših žuljev! Grdoba!

(Ko govori Kovač, gre Hribernik osramočen zun, gostilničarka za njim, kmetje gledajo jezno Zajfarja in Zletela.)

9. prizor.

Kovač: In vi župan, vas ni sram?

Zajfar: Kaj bi me bilo sram, zahteval sem, kar mi gre!

Kovač: Čemu med toliko ljudmi? Sram vas bodi!

Zletel (Kovaču): Kdaj sta postata zopet prijatelja — vi in Hribernik?

Kovač: Kaj tebi to mar!

Zletel: Že vem, — ha, ha — vaš sin se ženi pri bogatinu Hriberniku.

Zajfar: Ta bo pa bogata nevesta, ta. — Hišo bo imela, ktero bom dal jaz prodati, saj me ne bo mogel plačati, ta bogatin.

Zletel: Ha, ha imenitno.

(Kmetje ropotajo.)
Kovač (vstane in govori jezno): Čemu zbadate poštene ljudi? Mar mislite, da smo vaši psi! —

Zajfar: Pomirite se — saj sem prišel tirjat samo Hribernika.

Kovač: To bi povedali njemu samemu. Sicer pa v njegovem imenu lahko povem — da vam ničesar ni dolžan —! (Se vsede, kmetje se spogledajo. Kovač pove tiho nekaj gostilničarju; ta odide.)

Zajfar: Oho, nič ne vem, kdaj bi me bil plačal.

Kovač: To je vaša stvar! Idite domu morda zveste takoj!

Zajfar: Čudne stvari se dogajajo. Hribernik je potemtakem vendar bogatin.

Zletel: Ha, nafarbati vas hočejo.

Kovač (Zletetu): Jezik za zobe, če ne zletiš zun!

Zajfar: Bomo videli, koliko je resnice na tem. Adijo! (Odide.)

Levičnik: Bom pa jaz tudi šel, mudi se mi. (Odide.)

10. prizor.

Hribernik, gostilničar in gostilničarka vstopijo. Hribernik se vsede na prejšnji prostor.

Zletel (porogljivo Hriberniku): Hribernik delal sem vam prej krivico, nisem vedel, da ste res bogatin, zdaj pa slišim, da ste Zajfarju že plačali. — Ste imeli denar gotovo kje zakopan. Ha, ha!

Gostilničar: Čemu zopet zbadaš? Pusti nas pri miru, ali pojdi!

(Ančka odpre napol duri in pogleda v sobo, pa hoče zopet oditi.)

Gostilničar (jo zagleda): Ančka, Ančka le noter, ne boj se!

bolj potreba, pa tudi nič ni tako težkega, če ni prave ljubezni v srcu. Nasprotniki naši radi jemljejo v usta in nam pridigajo krščansko ljubezen pa sami jo kršijo, ker Slovenca brata po veri, krvi in jeziku sovražijo, naravno vez ljubezni trgajo, samega sebe in svojega rodú ne spoštujejo. „Verno“ ljudstvo ima veselje s časniki, ki blatijo in sramotijo duhovnike, sinove ljudstva, pa se ponaša s tem. Vsled tega in splošne malomarnosti se pač lahko vseli v srca pastirjev namesto spoštovanja, zaupanja, ljubezni, hladnosti, nezaupanje, morda mraz, mržnja.

V dopisu iz Velikovca št. 8. „Mira“ beremo: „Boj posameznikov je brezuspešen, le združena in složna armada more doseči uspehe in zmago.“ Take lepe besede so nam vsikdar dopadle in posebno zadovoljni v srcu smo bili, če smo jih sami kedaj izgovorili ali zapisali. Z menoj vred je že marsikateri čutil, kako slab je posameznik, kako lahko in hitro opeša, se naveliča. Koliko mladih mož se je z največjim navdušenjem lotilo dela in — nehala, ker so se čutili sami preslabe. Sam konj v voz vprežen more biti močen, zraven močnega pa še slab konj precej vleče. Malo potisniti ali vzdigniti časi veliko pomaga. Posameznik večkrat ne ve, kaj bi storil, se ne upa, ker je sam. Še v misel nam ne pride marsikaj. Govoril sem že z marsikaterim, da bi bilo treba se zgovoriti, združiti, da bi vsi kmalu in enako zahtevali svoje pravice te ali one, marsikaj bi tako lahko dosegli, pa smo kakor samotarji, da ne ve drug za drugega, kaj dela. Treba je povsod voditelja, „hujskača“. Marsičesa želimo, pa le čakamo na — nekoga. Motimo se, če mislimo, da je dosti pisati v časnik in brati, še omikancem treba živega spodbujevalca. Kmet marsikaj, kar bere, napačno ali sploh ne razume. Ne študiramo časnika. Manjka še precej. V mnogih krajih ima „Mir“ še veliko premalo zvestih bralcev, še skoraj povsod je nekaj naših, ki ga ne poznajo, nekateri „boljši“, „modri“ se celo bahajo, da nimajo nobenega časnika. Sploh nam „Mir“ še ni vsem popolnoma to, kar bi imel biti, „naš list“, naša duša, in naše srce, da bi v njem vsak z vsemi govoril in vsi z vsakim, tako da to, kar „Mir“ prinese, ves narod misli, čuti, govori, hoče in dela. Zato ga je seveda treba še spopolniti.

Podrobno delo nas more rešiti. Kmet najprej z oralom na debelo zemljo raztrga, potem pa z brano na drobneje in slednjič še s kijem kepe potolče. Pri vojakihi učijo in vadijo nižji častniki majhne oddelke, višji potem večje, vojskovodja pa vodi armado kakor potreba, v boj. Generali si z vojaki, ki niso izvežbani, ne morejo pomagati. Naši politični voditelji tudi ne morejo delovati z mrtvim, neobdelanim ljudstvom. Brez društev je podrobno delo nemogoče, društva so pot, da se spoznajo in združijo, ki so enakega duha! Po društvih je mogoče dati ljudstvu, narodu potrebno omiko, zavest, vzgojiti mladino, vplivati na družine, deco, priti v potrebno dotiko z ljudstvom. Seveda z društvom samim še ni nič pomagamo, ako ni koga, ki ga dobro vodi, ako

ni dobrih učiteljev. Zato nam pa že mora poskrbeti politično društvo v Celovcu. Sploh pa mislimo, da še nismo veliko ali skoraj nič storili, delo se šele začenja. Pred par leti sem sam zahteval od upravištva „Mira“ večje požrtvovalnosti, da bi dajalo list zastoj ali ceneje. To bi bilo napačno. Požrtvovalnost mora biti splošna; če se zahteva le od enega ali drugega, je v kvar; narod mora tudi znati vzdrževati sam može, ki zanj živijo. Požrtvovalnosti med narodom pa je še zelo malo, če pomislimo naše narodne potrebe, potem pa, kaj narod daje za tobak, žganje — — —, kaj pa za narodne potrebe.

Ne zahtevajmo pa od ljudstva, dokler ga nismo poučili. Naš narod je silno ukažljen. Dolej mu nismo dosti ustregli, zato je hodil za sleparji. Ustrezimo mu in bo hodil za nami!

Volilno gibanje.

Pozor, zaupniki! Pozor, volilci! Opozarjamo Vas še enkrat, da so volilni imeniki pri vseh občinah že razpoloženi na vpogled, pri nekaterih celo že prav zadnje dni. Ne zamudite torej reklamacijskega roka! Preglejte imenike in reklamirajte izpuščene naše volilce in dajte izčrtati take, ki nimajo volilne pravice. — Gospode zaupnike prosimo, da nam nemudoma sporoče kolikor mogoče natančno razmerje glasov v njihovi občini, posebno v slovenskem volilnem okraju.

Volilni shod. V nedeljo, dne 7. aprila se vrši popoldne po blagoslovu v prostorih Šteklave gostilne v Prevaljah volilni shod in obenem protestni shod proti „prosti šoli“. Kot govornik nastopi državnozborni kandidat za slovenski volilni okraj, g. deželni poslanec Franc Grafenauer.

Nemškonacionalni kandidat v celovski okolici. Veliki četrtek popoldne je bil v Celovcu shod zaupnikov nemškonacionalne stranke iz celovške okolice. Izmed 29 občin tega volilnega okraja jih je bilo zastopanih 24. Po dolgotrajnem razgovoru so končno glasovali. Žihpolski Kirschnere je dobil 15 glasov, drugi glasovi pa so bili razbiti. Nekaj jih je bilo za celovškega mesarja Achatza, nekaj za žihpolskega župana Lutschouniga, nekaj pa za žrelskega župana Oremusa. Oremus je baje odklonil kandidaturu v korist Kirschnerju. Večina je bila torej za Kirschnerja, ali v zvezi temu nemškonacionalni časopisi še nočejo z vsoto gotovostjo na dan s Kirschnerjevo kandidaturu. Ne čuje se tudi nič, ali namerava Achatz odstopiti ali ne. Je pač res težko; toliko kandidatov in tako malo volilnih okrajev.

Število volilcev v beljaškem okraju. V celem okraju je 7020 volilcev in ti se razdelijo na posamezne občine tako-le: mesto Beljak 2193,

Arije 222, Bekštanj 721, Kobrca 196, Landskron 676, Plajberg 685, Polje 106, Puščava 120, Šmartin 278, Trebno 337, Vernberg 466 in Zila 300. Tri občine, v katerih bivajo Slovenci (razprto tiskane), izkazujejo skupaj 1487 volilcev. Ako odštejemo od teh celo polovico naših nasprotnikov, bo v zvezi temu število slovenskih glasov odločilo zmago enega ali drugega kandidata!

Volilni shod v št. Vidu v Podjanski občini. Na velikonočni ponedeljek se je vršil po popoldanski službi božji, volilni shod za občino Rikarja vas. Udeležnikov je bilo gotovo do 200, ako ne več, dasiravno se je shod enkrat odpovedal, in je bilo le malo časa za ponovno sklicanje. Kot govornik je nastopil kandidat za naš volilni okraj, g. deželni poslanec Franc Grafenauer, ki je v svojem izbornem govoru pojasnil za slovensko kmetstvo ljudstvo skrajno pogubonosno gospodarsko politiko nemških nacionalcev ter razkril vse težke rane, ki so jih zadali ti samolastni gospodarji v deželi kmetstvem stanu posebno pa jeanimalo poslušalce, ko je g. kandidat razpravljajal šolsko vprašanje, katero je za koroške Slovence gotovo največje važnosti. Govornik se je izrekel za šestletni šolski pouk, čemur so vsi navzoči z vsem prepričanjem pri-trjevali. Poleg tega je obravnaval g. kandidat o vseh sedanjih dnevni vprašanjih. Domači g. župnik je govoril o poselskem vprašanju in o kmetijski družbi. Konečno se je izrekla g. kandidatu zahvala za njegova pojasnila in sprejela njegova kandidatura ob splošnem navdušenju soglasno. Ljudstvo je izpoznalo, da more biti naš mož edino le Grafenauer in zato bo tudi na dan volitve oddalo svoje glasove edino le njemu. Živio naš kandidat, France Grafenauer!

Koroške novice.

Karol Linhart — Seifrizov „laufpurš“. Zadnjič smo le nekoliko opisali tega najnovejšega Seifrizovega priganjača, danes naj priobčimo v kratkem njegov življenjepiš. — Jako viharno preteklost ima mož, ki se pečamo danes z njim. Karol Linhart se je porodil l. 1882. v Ljubljani. Obiskoval je nekaj let ljubljansko realko. Kot dijak je bil navdušen hajlovca. Realco je pustil po nekaj letih. Postal je risar pri tvrčki F. Supančič v Ljubljani. Še prav mlad je šel v socialno demokracijo in je igral kljub svoji mladosti v njej vodilno ulogo. Pri Supančiču je jako površno opravljal svoje delo, zato je bil odslovljen. Nastavili so ga nato pri „Slovenskem Narodu“, a ga kmalu odpustili, ker je nastopil na nekem shodu kot „Narodov“ sotrudnik proti narodni napredni stranki. Predno so ga nastavili v „Narodovem“ uredništvu, je jako toplo govoril na velikem shodu v ljubljanskem „Mestnem Domu“ za slovensko vseučilišče. Ko so ga odslovlili v „Narodovem“ uredništvu, je postal glavni urednik socialnodemokratskega lista „Rdečega Praporja“ v Trstu. Pozneje so

Ančka (še zunaj): Z očetom bi rada govorila.

Gostilničar: Le pojdi noter! (Jo privede v sobo.)

11. prizor.

Vsi: No, Ančka, pojdi, pojdi!

Hribernik: Glej ga žandarja, ki je prišel po me.

Kovač: Ančka pojdi k meni, — malo poskusi ga (ji ponuja vino) — da boš imela bolj rdeče ličce. (Bolj tiho.) Ali si že plačala Žajfarju?

Ančka: Sem! Ravno kar sem ga srečala in mu izročila denar! (Gre k Hriberniku.)

Zletel (ogledovaje zaničljivo Ančko): Jej, jej, to je Hribernikova bogata nevesta, kakšna frajla!

Gostilničar (jezno): Molči! Spravi se iz moje hiše, če ne, te vržem vun!

Zletel: Vi me boste metali vun!

Gostilničar: Da, jaz! (Ga sune vun.) Tako! Pa ne pridi več, ti grdoba!

12. prizor.

Ančka (Hriberniku, bolj tiho): Zahvalite se Kovaču sami in spravite se z njim. Jaz grem, oče, pridite kmalu tudi vi.

Kovač: Ančka, že greš. Kaj se ti tako mudi? Počakaj še malo!

Ančka: Ne morem, mama so sami doma (odide).

Gostilničarka: Postavimo mize bolj skupaj, da ne bomo sedeli tako raztreseni.

Drugi kmet: Dobro, prisedimo k onim. (Hribernik v zadregi. Vsi vstanejo, gostilničar in gostilničarka postavita mizo, pri kateri sedi Hribernik, k oni, kjer je Kovač. Se vsedejo.)

Kovač: Tako zdaj smo že bolj skupaj. Zapijmo kako veselo, danes je zame praznik — Anton bo kmalu prišel.

Gostilničarka: No, dajmo katero, pomagam tudi jaz.

Kovač: Začni ti, na primer tisto: „Že dolgo nismo pili ga.“

Pojejo:

Že dolgo nismo pili ga,
pili ga, pili ga.
Zdaj pa bratci dajmo ga,
dajmo ga, dajmo ga!
Primi bratec, primi bratec kupico,
Povezni jo, povezni jo na mizico!

(Med petjem gledajo vsi na Hribernika, ki ne poje. Ko odpojo trčijo. Ko bi moral Hribernik trčiti s Kovačem, postavi kozarec na mizo in hoče vstati.)

Kovač: Hribernik ne boš trčil z menoj?

Hribernik (vstane): Ne morem, dokler mi ti ne odpustiš. Razžalil sem te.

Kovač: Kaj bi ti odpustil? Saj sem ti že povedal, da nisem bil nikoli jezen nate.

Hribernik: Pa vendar sem te razžalil in — ti — si — moj dobrotnik. — Glejte Kovač je dal denar dekletu, da je plačala Žajfarja!

Kovač: Kaj to! Bila je moja dolžnost, pomagati sosedu, ki je prišel v kremplje neznačajnih ljudi. — Sicer me je pa prosila Ančka — brez tvoje vednosti — in njej nisem mogel odreči prošnje.

Hribernik: Prosim te torej za odpustčanje in se ti zahvaljujem za dobroto. Vse ti povrnem.

Kovač: Nič zahvale, moja dolžnost je bila. — Podajva si roke in prijatelja sva zopet. (Podasta si roke.)

Vsi: Živijo, živijo!

Gostilničar: Živijo Kovač, to je mož prave korenine. (Trčijo.)

Kovač: Večkrat sem si mislil, čemu ravno med kmeti toliko prepira, ko bi se ravno kmetje morali podpirati medsebojno. Koliko zavisti in nevošljivosti vlada med nami. Ta zavida drugemu, ker ima lepše žito, drugi zopet, ker ima lepšo živino. Pride do prepira, do tožbe in tako se kavsamo med seboj, ko bi bilo vendar boljše, da bi se medsebojno podpirali, in gospoda se nam smeji. Pomagajmo drug drugemu in ne bo nam treba iskati pomoči pri grabežljivih volkovih. V to pomagaj Bog! Bog vas živi! (Trčijo.)

Vsi: Bog te živi, Kovač!

Prvi kmet: Ti poveš še zmirom kako pametno. Tako je, kakor si rekel, pa nič drugače.

Gostilničar: Resnica je, gotova resnica. Kmetje bi se morali združiti. Vsi drugi stanovi delajo skupno, samo mi kmetje delamo vsak po svoji glavi, zaradi tega se nam godi zmirom slabše.

Hribernik: Antona pa dolgo ni. (Veselo): Zapijmo še enkrat! (Začne peti):

- Tacih prijatelov veliko pač ni, da bi odkritosrčni bili, Nekaj se kaže, nekaj pa laže, da, kdor jim verjame gorje!
- Mi pa ostanemo, kakor smo b'li, enega duha, enih misli Vince pijemo, pesmi pojemo. Trči! Izprazni svoj vrč!

(Ko pojejo drugo kitico, se sliši zunaj Antonov glas: Živijo, živijo!)

Hribernik: Anton pride, radoveden sem, kakšno poročilo nam prinese. (Vsi vstanejo.)

mu očitali socijalni demokrati u e r e d n o s t i v poslovanju upravnštva „Rdečega Praporja“. Socijalnodemokračsko časopisje ni navedlo vsote, za katero se je šlo. Zaupno se je pač govorilo, da je bila vsota, ki je izgubila, približno 800—1200 kron. Manipuliral je pri znamkah, živ vel seveda jako „nobel“. In v živahnem, razkošnem Trstu fantiček ni shajal, zato je pa „manipuliral“. Iz Trsta se je povrnil v Ljubljano, ker so ga spokali iz uredništva „Rdečega Praporja“ in se obesil na svojo ubožno mater, da ga je redila. Ko je v Trbovljah na Štajerskem bilo prazno mesto socijalnodemokračkega tajnika (prejšnjega so zaprli v Celju zaradi defravdacije) se je Linhart kar samovlastno odpeljal v Trbovlje in se predstavil trboveljskemu delavstvu kot tajnik trboveljske socijalnodemokračke organizacije. Soc. dem. strokovna organizacija „Rudarska unija“ pa ni hotela priznati Linharta kot tajnika. Nastopal je osobito protijemu zagorski soc. demokračski voditelj Čobal. Linhart je pa tudi v Trbovljah goljufal „unijo“, ker ji ni izročil prispevkov za „unijo“. O tem je pisal tudi po graškem „Arbeiterwille“ že naš list. Linhart je velik pijanec, klafač prve vrste; ima sploh vse „lepe lastnosti“. Prelevil se je iz hajlovca v mednarodnega socijalnega demokrata, in ko so ga ti izbacili iz svoje stranke, je končno priplaval do nemčurske „giftne krote“, odkoder si ga je najel klaverni kandidat nemških nacionalcev v slovenskem volilnem okraju, Seifriz, da bi zanj agitiral med slovenskim ljudstvom. — To je na kratko Linhartovo življenje. Natančneje pa si bomo v kratkem ogledali tega možička.

Železnica Celovec-Velikovec-Št. Pavel. Še ni dolgo temu, kar je naš list priobčil dopis iz velikovške okolice o tej progi, katera bi bila res v veliko korist kmetijskim občinam med Celovcem in Št. Pavlom, in sedaj se je začela ogrevati zanjo tudi „Bauern-Zeitung“. Hvali jo na vso moč in priporoča. Jej, jej, smo si mislili, to je pa vendar čudno, kajti ta list je ja vendar eden izmed tistih, ki sicer vedno in vselej na dolgo in široko hvali modrost velikovškega pivovararja in kandidata Nagele-ta, sedaj se pa kar naenkrat trga za stvar, katerá je za Nageleta še bolj kočljiva kakor njegova kandidatura. Nagele je vendar tisti, ki se poteguje za železniško zvezo Velikovca s Sinčovasjo, ki vedno le zagovarja koristi velikovških „purgerjev“, ki je celo šel na Dunaj k ministru zato, da bi se naredila železnica iz Velikovca v Sinčovas, sedaj pa kar naenkrat pride „Bauern-Zeitung“ z ravno nasprotno stvarjo in spravi „kandidata“ v najhujšo zadrego. Kam naj se sedaj obrne Nagele? Ako se izreče za progo, ki bi bila vseč kmetom, mu bodo „purgarji“ kazali fige, če pa narobe, mu bodo pa kmetje pomagali — pasti. Kakor se nam zdi, bo Nagele sedajle pred volitvami obračal plašč, kakor bo ravno vlekel veter. Če bo med kmeti, bo za progo iz Celovca Št. Pavel, med „purgarji“ za ono v Sinčovas. Če bi bil res izvoljen, bo pa najprej

14. prizor.

Anton z Ančko vstopi; vihti klobuk.
Vsi: Kako je, kako je?
Anton: Živijo! Zmaga je naša! Naš kandidat Blic je izvoljen! Nasprotniki sramotno propadli!
Vsi (navdušeno): Živijo! (Se objamejo veselja.)
Hribernik: Juhe! Ha, ha, Zajfar, danes se le skrij! Sramotno ste propadli. Pravica je vendar enkrat zmagala! Ne pustimo se dalje zatirati! Slovenski kmet je danes pokazal, da hoče živeti, da se je naveličal tuje komande. Slovenski narod naj živi!
Vsi (navdušeno): Živijo!
Anton (začne peti — vsi pojejo z velikim navdušenjem: „Hej Slovenci!“)
Kovač (gostilničarki): Neža, prinesi vino, katero sem obljubil, če zmagamo.
Gostilničarka: Saj res! Skoraj sem pozabila. (Odide.)

15. prizor.

Kovač: Vsedimo se! Ta dan je za nas naroden praznik. Slovenski narod se je vzdramil iz narodnega spanja. — Ančka, Ančka, pojdi k meni (Ančka hoče k njemu).
Hribernik (Ančki): Kako pa, da si zopet prišla?
Anton: Jaz sem jo vjel in morala je z menoj — preveč vesel sem bil. — Hribernik, se še jezite name?
Hribernik: Tvoj oče mi je odpustil, — — odpusti mi tudi ti!
Kovač: Pustite to, vse je že poravnano. — To je naša mlada gospodinja — (kaže Ančko).

misli, da je sam tudi „purgar“, in bo gledal nato, da se bodo Velikovčani in njih gnadljive frave in fraje lepo z lukamatijem lahko vozile do Sinčovasi. Kmetje pa, ki ga bodo volili, se bodo pa obrisali pod nosom, kakor so se že večkrat, kedar so verjeli „purgarskim“ obljubam.

Postajališče za Kotmarovas. Svoj čas smo poročali, da se je občina Kotmaravas obrnila na železniško ministrstvo, da bi se na „Kanonenhofu“ napravilo postajališče, katero bi bilo zelo priležno prebivalcem občine Kotmaravas. Ista občina je tudi prosila celovški občinski odbor za prispevek k zgradbi postajališča. V seji dne 26. marca so celovški občinski očetje sklepali o tej stvari in seveda odklonili prošnjo. K besedi se je oglasil tudi „kandidat“ Achatz, ki je sicer poudarjal, da celovška občina sicer ne more nič dati, pač pa naj bi podpirala prošnjo Kotmirčanov, da se jim da postajališče. Ta Achatzova dobra volja je povzročila mnogo smehu, kajti občinski odbornik Riese (soc. demokrat) je začel klicati: „Čujte, čujte! Kandidatski govor! Pozdravljam novega kandidata!“ In res, kakor je videti, mesar Achatz že kaže dobro voljo, da hoče „pomagati“ celovškemu okoličanom. Prepričani smo, da bo zaradi postajališča na „Kanonenhofu“ pobral Achatz vse nemčurske kotmirske glasove in Kirschner se bo obrisal zanje. Kaj vsega ne stori takole postajališče!

Hodiše. (Prememba pri pošti). Z 31. marcem se je opustila dnevna poštna zveza Hodiš s Celovcem ter se uvela enaka zveza med Hodišami in Vetrinjem. Poštni sel iz Hodiš ima sedaj pot skrajšano, a vzlic temu je zveza le enkrat na dan. Želeti bi bilo, da bi se uvedla dvakratna dnevna zveza, posebno za poletni čas, ko prihaja več tujcev k nam.

Za „Narodno šolo“ v Št. Jakobu v Rožu so darovali:

Posojilnica v Gornji Radgoni	K	40—;
Hranilnica in posojilnica v Vipavi	„	20—;
Šlenčeva dekleta v Št. Janžu	„	12—;
Posojilnica v v Žužemberku	„	40—;
Lešan na Štajerskem	„	10—;
Dr. Ivan Benkovič v Brežicah	„	10—;
Ignac Supan, učitelj v Brežicah	„	10—;
Miha Balon, veleposestnik v Brežicah	„	4—;
Cerjak, župnik v Rajhenburgu	„	4—;
Presker, župnik v Kapelah	„	5—;
Peter Rehaček v Brežicah	„	5—;
Feliks Tribuč v Mozirju v. h.	„	5—;
Narodna trgovina Uršič-Lipej v Brežicah	„	10—;
Zbirka trgovine Uršič-Lipej v Brežicah	„	7:40;
Anton Ivanetič, tajnik v Brežicah	„	2—;
Alojz Schweiger, zal. piva v Brežicah	„	2—;
Andrej Levak, veleposest. v Brežicah	„	2—;
Smodej Franc, prov. v Timenici	„	10—;
V Kotu (Št. Jakob) zbral Megernjak	„	8—;
Iz nabiralnika pri Korajmanu	„	15—;
Anton Martinjak v Srevojah	„	2—;
Janez Flašberger v Velikovesi pri Šmohoru	„	1—;

Ančka (Hriberniku): Hvala vam oče, da ste me ubogali. — Zdaj vas imam še stokrat rajši. —

Anton: Na ta način, zame nič ne bo ostalo!

Ančka: O, še dovolj, ne boj se!

Anton: Verjamem ti, verjamem! (Jo objame.)

16. prizor.

Gostilničarka (z vinom vstopi): Oho! Anton, kaj vidim! Glej ga, nikoli ni hotel vedeti o Ančki — in danes? Čakaj ti! — (Mu preti.) Sicer pa bosta lep parček.

(Kovač nalije vse kozarce.)
Hribernik: Res nisem mislil, da bo prišlo do tega!

Gostilničarka: Morda se boste še jezili? (Smehljaje.) Če bi ne imela že starega, Antona bi ne izpustila.

Gostilničar (Antonu šalljivo): Zdaj pa vidiš, kaj je zakon. Stara je že moja Neža, pa sili še zmirom za mladimi. Ha, ha, ha!

Ančka: Mar mislite, da bom jaz tudi taka? Tega pa že ne!

Kovač: Ne pozabimo vina! (Vzame kozarce, Antonu in Ančki) Bog vaju živi! Ostanita si zvesta in zvesta slovenskemu narodu! Sramota za sina, ki zaničuje svojo mater, a sramota tudi za tistega, ki izda svojo mater Slovenijo! (Trčijo.)

Anton: Bog živi še vas, dragi moji sosede, Bog živi slovenski narod!

Vsi: Bog živi slovenski narod!
Zapojte še pesem: Kol'kor kapljic, tol'ko let.
Zastor pade. Konec.

Andrej Oražen, mlinar v Guštajnu 4—;
Neimenovan župnik v Rožu 7—;
Lovro Koban v Kotmarivesj 1—;
Neimenovan iz Št. Petra (Št. Jakob) 14—;
Iz nabiralnika v župnišču v Št. Jakobu 16:35;

Vkup K 266:75.

Zahvaljujoč se vsem dobrotnikom javljam, da je sedaj skupna svota vseh darov 20.000 (dvajsetisoč) kron! Ker je tudi že zagotovljenih drugih 60.000 kron in je zgradba šole razpisana za 93.102 kron (v kateri svoti pa niso stroški za opravo), še vedno primanjkuje približno 20.000 kron. — Rojaki sedaj ko vidite, da nam je z „Narodno šolo“ resnic in se bode ista gotovo otvorila v jeseni 1908 in ker, ste žrtvovali že toliko, podpirajte nas še nadalje, da bomo pričeto delo mogli tudi zgotoviti!

Za stavbni odbor
Matej Ražun
župnik.

Glinje. (Občinske volitve — slovenska zmagala.) Ker nam je daljši dopis obljubljen za prihodnjo številko, poročamo danes popolnoma na kratko, da so pri občinskih volitvah, ki so se vršile v torek, dne 2. t. m., za glinjsko občino, zmagali Slovenci v drugem in tretjem razredu, in sicer v drugem s 24 glasovi proti 9, v tretjem pa z 69 proti 64. Tako je ostala občina vkljub silnemu pritisku borovške nemškutarije v slovenskih rokah.

Iz Slov. Plajberga. (Čuden osel.) Marsikdo bo mislil, čegav osel je ta. Neki kmet ga je kupil za prevažanje mleka, in ta osel pa se je tako dopadel Andreju Wieserju, da ga je naslikal na papir, da si ga potem lahko ogleda, kadar hoče. Ali kaj se mu prigodi! Ko ogleduje osla, gre ta lepo svojo pot naprej, in po svoji pameti. Andrej vidi, kako lepo miglja osel z ušesi, pa pomisli: „glej lepo in brihtno žival; koliko je gospodov, da imajo osle, ako bi ga jaz tudi imel, znabiti da bi se kaj naučil od njega.“ In res, naučil se je od njega. Ko je osla ogledoval, je bil osel že jezen, ker Andrej je mislil z oslom norce briti. Osel pa si je mislil: glej, da ti ne postaneš večji osel, kakor sem jaz; čakaj, te bom že zapeljal, da sam ne veš kam! In res, Andrej dela po oslovski pameti naprej, tako da je dobil za oslovsko predstavo tri dni ričeta in njegov tovariš pa dva dni. No, pa kaj se boš čudil, saj se Andrejev očka tudi vedno prepira s sosedi. Lep nauk za oba. Andrej in njegov očka pač sovražita Slovence, pa ne vesta, kako bi jih zasmehovala. Zapomnita naj si: kdor drugemu jamo koplje, sam v njo pade. Res lepa nemčurska naprednost! Slovenski fant.

Iz Spodnjega Roža. Gospod urednik, nekaj novega! Košičev Pepček je prodal „fabro“ in pa tisto „mrho“, katero so ljudje imenovali „hi golaš“, kedar je mimo njih peljala sifon, pa še voz zraven. Vse skupaj menda za 3000. Pa veste, zakaj je vse to prodal? Hm, ljudje pravijo, da le zato, da bo „elnarce pvačov“.

Iz Zilske doline. (Nixtunigorso gern.) To je geslo marsikaterega naših narodnjakov, a še v večji meri pade resnica tega gesla na glavo naših — bogatinov. Od sto naših premožnih, bogatih oseb, je gotovo devetdeset polnokrvnih skopuhov. Večkrat se sliši in povdarja: Mi Slovenci moramo gledati in skrbeti, da spravimo denar v naše roke; kajti le premoženi narod se lahko razvija na vse strani. Prav tako! Podpišem ta nauk! A v tem nauku tičijo besede: **premožen narod!** Je li naš narod premožen? Ne! Zakaj ne? Zato, ker naši bogatini, katerih ima narod precej, nič ne mislijo. Preleni so za to! Njih denar nesejo do zadnjega beliča v posojilnice, da drugi ljudje zanje — mislijo. Dolžnik mora misliti, delati in varčevati za bogatina. To ni demokratično! Denar mora med narod ne le samo v obliki posojil, ampak še v večji meri v obliki gospodarskih in industrijskih podjetij, katere so danes na vsej slovenski zemlji malone popolnoma v rokah tujcev. Vsa slovenska industrija je: mlin in žaga! Potem je: amen! Zato pa ne more postati naš narod premožen narod. In tudi narodno zaveden ne more postati — saj mu le tujec daje kruh. Glava človekova pa je želodec. — Lačnemu je težko pridigovati! Naš narod ne more postati zaveden in premožen, dokler naši bogatini niso narodni, v dejanju narodni, ne le v sladkih, a praznih besedah. Do sedaj pa skrbi večina naših bogatinov samo zato, da po njihovi smrti požre vse njihovo premoženje kak „reinrassig“ Nemeč ali nemškutarska „žlahta“ ali pa celo finančni erar! Takih žalostnih dokazov imamo v našem celokupnem narodu dovolj. Ali more na tak način potem postati naš narod premožen? Ne! Premožni naj postanejo narodni, pa bo postal narod

premožen. Marsikje se nudi priložnost, začetni ali pridobiti kako industrijsko podjetje; a naši kapitalisti imajo vselej v takih slučajih sto predsodkov — glave pa nič in poguma še manj. Nemece, Lah ali Jud — le ti so poklicani obogateti ob zakladih naše zemlje! Nas domačine pa naj spravijo cepin in sekira, kramp in lopata — do premoženja — naš gospodar pa mora biti le pritepeni tuje c. Na veselicah pa vpijemo: Mi smo mi! Narod bodi naroden! In če pri takih priložnostih naš bogatin daruje 5 kron, je to zanj narodna zaslug, ki zasluži — patent. Nemece, Lahe in Jude v našem časopisu napadamo, dejanski pa jim vsled skopušnosti naših bogatinov služimo. V Zilski dolini je neko podjetje, ki bi moglo postati za nas velevažnega pomena; a prišlo bo gotovo tudi v nasprotne roke. Mi smo prisiljeni delati tlako tujcu, naše plačilo pa je: „Windisch, halt's Maul!“

Od brdske strani. Gospod urednik! Vem, da Vas itak od vseh strani s pismi nadlegujejo. Pred kratkim sem bil v Borljah in izvedel tam tako zanimivo stvar, da Vam jo moram naznaniti, čeprav vem, da Vas bodem s tem nadlegoval, ali pa prav razveselil. Torej čujte, kaj se je tam zgodilo. Učitelj je nekega šolarja 2. razreda na ušesu tako poško doval, da je oče moral s fantom k zdravniku iti in celo stvar c. kr. sodnji naznaniti. Na podlagi zdravniškega spričevala in poizvedovanja c. kr. orožništva se je vršila pri c. kr. sodnji v Šmohorju kazenska obravnava. Zdravnik je rekel očetu, naj fant ostane doma, dokler se rana na ušesu ne zaceli, fant je ostal 8 dni doma, je pa bil ovaden zaradi zamude šole in oče obsojen na 4 krome globe ali pa 12 ur zapora. Torej, dobro razumejte: Učitelj rani otroka, kar je gotovo kaznjivo, oče otroka pa je kaznovan! Ali ste kedaj kaj takega slišali? Jaz že ne. Vi, gospod urednik, dobite menda razne časnike v roke; če bi bili kaj sličnega že kje v kakem časniku brali, morda v kakem kitajskem, blagovolite mi to nemudoma naznaniti, da bodem tudi jaz imel še enkrat vesel dan. Oče je seveda vložil priziv na c. kr. deželni šolski svet. Kaj pa poročite k temu gospod deželni šolski nadzornik? Ali je tak učitelj tudi „Grünschnabel“? Kakor ta slučaj kaže, ni vse mogoče samo pri Bogu, ampak tudi pri nas na Koroškem. Dolgo pa si ljudstvo take zabave ne bo pustilo dopasti. Postava je za vse in ne samo za — kmeta.

Globasnica. (Občnizbor izobraževalnega društva.) Izobraževalno društvo je imelo na velikonočni ponedeljek popoldne svoj letni občni zbor, ki je bil prav dobro obiskan. Č. g. J. Sadjak iz Celovca nam je prav lepo razložil sedanje francoske razmere in pripomnil, da so katoličani sami krivi, da se jim tako godi, ker so ob času volitev ali sedeli doma za pečjo, ali pa so volili verskega nasprotnika. Nato sta tajnik in blagajnik podala svoja poročila o letnem delovanju. Posebno se poudarja, da je društvo spopolnilo in olepšalo in povečalo gledališki oder, da je pripraven za vsako tudi največjo igro. Igrala se je razun drugih dvakrat velika narodna igra „Rokovnjači“. Udov je bilo v preteklem letu 32 in na novo se jih je pri občnem zboru vpisalo okolu 30. Nato nam je g. Sadjak kazal in razlagal lepe skiopitne slike iz svete dežele in obljubil, da ako bomo pridni, kmalu zopet pride in prinese seboj novih slik. Prav lepa hvala požrtvovalnemu gospodu za trud. Odborniki so bili izvoljeni večinoma stari, deloma novi; tudi dva častna člana sta bila izvoljena: Klobučar in Gorenc.

Spodnji Dravograd. Pri volitvi dne 26. sušca je bil izvoljen g. Ivan Pungaršek za župana, in gg. Josip Šegel, Anton Paar in Anton Korat za občinske svetovalce. Ravno ta dan zvečer so imeli naši nemškutarji pogreb bivšega nemškonacijonalnega županstva. Pri pogrebu so mu svetili z lampijoni, imeli so nadgrobni govor, seveda so žejni pogrebci pridno krulili „Heul“, zapeli nekaj žalostink, potem pa hajd na „gratispier“. Za ta pogreb so najeli nekaj otrok, da so žvižgali. Nemškutarji govorijo, da je imelo žvižganje pomen dražiti novega župana, ker pa se je to zgodilo v trgu, župan pa stanuje izven trga, si Slovenci tega žvižganja ne moremo drugače tolmačiti, da je tisto veljalo bivšemu županu. Kapelniki te „Pfajfrkapele“ niso bili v stanu dobiti za tako pobalinstvo odraslih ljudi, zato so porabili nedolžne otroke za žvižganje. Take svinjarije so menda mogoče le na Koroškem. C. kr. oblast se vpraša, ali je dovoljeno zlorabiti nedolžne, neizkušene in nevedne otroke za politično ščuvanje in ali bo voditelj kaznovala? Kaj bode pozneje

iz takih otrok! Voditelji tega pobalinstva res nimajo nobene premišljenosti, to je namreč vrsta ljudi, kateri nimajo vere, ne Boga in so, kakor sami pravijo, opičnega pokoljenja. Po takih svinjarijah pride naš trg na slab glas in naši sosedi Štajerci že zdaj pravijo, da se bodo našega trga kolikor mogoče izogibali. Ni se torej čuditi, da trgovci, obrtniki in oštirji tožijo, da ni zaslužka, in hoče vsak svojo hišo prodati. — Peščica nemškutarjev tudi ni zadovoljna, da bi pri občini gospodarili Slovenci. Slicali so „fersomlung“ in od približno 2600 duš, kateri stanujejo v občini, prišlo je 28 oseb, katere so protipostavno sklenile, da bodo nemškutarji v trgu zase gospodarili in brez ozira na slovensko zastopstvo še naprej dolge delali. Izvolili so poseben odbor za „Voserlajtungo in pelajhtungo“, in da ne pozabim, tudi kasirja. Slednjemu daj Bog sreče in tudi denarjev, da bo stare občinske dolgove plačal. Pri zborovanju pa so pozabili voliti tudi osebe, katere bodo po nemškonacijonalni navadi zmerjale in pretepale Slovence, raztrgane črne zastave po noči izobešale, otroke najemale, da bodo žvižgali slovenske napise razbijali, šipe pobijali. Vsa taka pobalinstva so naši nasprotniki resnično prirejali, kar je deloma celo sodnijsko dokazano. Slovenska stranka se je vedla zmiraj dostojno in nikdar napravljala škandalov. Pozabili so tudi voliti v odbor onega, kateri bo črepal deževnico in gnojnico, katera se odteka „aus sanitären Rücksichten“ od tržišča, „fortšritliih“ stranišč in svinjakov ubogim kočarjem in železniškim uslužbencem pred prag. Heil fortšrit! — V noči od 25. na 26. sušca, je imel nemški kandidat Winkler v gostilni na pošti polnočnice. Zbralo se je približno 70 oseb, med njimi kakšnih 35 volilcev. Na zadnjem shodu v Narodnem domu, kjer je govoril naš kandidat g. Walcher, je bilo najmanj 200 oseb, samih volilcev. Ker je tukajšnje Slovence požrla volilna reforma, oddali bomo naše glasove za g. Walcherja. Ne samo mi, temveč kakor se sliši, celi naš volilni okoliš je nemškonacijonalnega suženstva sit, bolj ko postnega štokfiša.

Izpod belega plaza. Ker naši liberalci vedno vpijejo, kako dobri so Miklavčev gospod, hočem sporočiti slučaj, ki kaže Seifriza v pravi luči. Gostilničar Jožef Plaš v Žitarivasi, ki je bil svoj čas tudi odjemalec Seifrizovega piva in drugih njegovih izdelkov, ki pa ni hotel plesati popolnoma po Seifrizovih taktih, se je še parkrat posebno hudo pregrešil, ko je dal tudi Slovencem prostore za zborovanje. Tedaj so ga pa Miklavčev gospod začeli siliti, naj se vendar poboljša. Ali omenjeni gostilničar, ki ni nikakoršen politik, pač pa razume, svojo obrt, se je rajši zameril ateju kakor drugim ljudem, in ker mu Seifriz le ni dal pkoja, ni hotel jemati več od njega piva in sploh nobene reči. Tedaj je pa tudi dobrotljivost Miklavčevega gospoda šla v cvetje, sklenili so ga bojkotirati. Vzel je obe bližnji jezeri v najem, da bi Plašu onemogočil napravljanje ledu, in ko je leta skopal svoj lasten ribnik, je Seifriz vplival na sosede, da mu niso dovolili voziti po zasebnih potih. — Vendar pa tudi Seifrizova moč ne sega čez celi svet, in Plaš je dobil led vsekakor, in mi smo pili in še pijemo v Seifrizovi sosesčini dobro in vedno sveže pivo Šlepejevo in drugo. Pregovor pa, ki pravi, da božji mlinci meljejo počasi ali drobno, se je takoj uresničil. Sajfriz se je s svojo vpludnostjo lastnikom teh jezer tako prikupil, da se sedaj splošno govori, da on jezer ne dobi več v najem, a tudi sam je to že ovohal in pustil je izkopati doma velik ribnik kjer bodo sedaj napravljali led in gojili ribe. Rekli so menda Miklavčev atej: „Četudi me imajo ljudje za tako hudobnega, vendar upam, da bo Bog dal, da bode tudi v mojem ribniku voda zmrznila, pa tudi ribe bomo imeli, kakoršnih si bomo želeli.“ In res takoj po novem letu naročili so iz Ptuja cel roj giftnih krot, katere naši Nemci in nemškutarji prav radi hrustajo. Ker pa še ribnik ni bil gotov, ko so krote došle; vsilili so jih okoliškim kmetom v rejo, ki so se jih branili kot ušivega berača, ali v strahu pred svojim pašom pa so jih vendar vzeli in tudi zategadel, ker so oče Seifriz obljubili, da jih bode treba rediti le do 14. majnika, potem jih bodo pa že deli v novi ribnik, da jim bodo delale v njih neposredni bližini kratak čas in da bodo imeli, kadar bodo prav zdelani, kako dobro južino.

Martinček.

Gosp. Ivan Jebačin, trgovec in tovarnar v Ljubljani, je naklonil „Društvu slovenskih književnikov in časnikarjev“ za pirhe 100 kron kot drugi del ustanovnine. Odbor se velikodušnemu svojemu dobrotniku najiskreneje zahvaljuje. Slovenci smemo biti ponosni na to narodno trvdko, ki nam je osnovala prvo tovarno za kavne suragate na slovanskem jugu ter s tem vsaj resnično zavedne odjemalce emancipirala od tuje, nam so-

vražne industrije. Toda v tem oziru še manjka v slovenskem občinstvu mnogo do vsestranske zavednosti. Še vedno se pokupi na Slovenskem do 80 odstotkov cikorije, ki jo proizvajajo Nemci in Italijani, a katerih izdelki po izreku nepristranskih veččakov v splošnem ne dosegajo kakovosti Jebačinovih izdelkov. Dolžnost vsakega zavednega rodoljuba je tedaj, da poučuje gospodinje v svojem kraju, naj zahtevajo povsod cikorijo Jebačinove tovarne, ki je tako veledušna podpornica naših narodnih društev, dočim tuje tovarne pomagajodrževati narodu najškodljivejše zavode.

Veliki denarni dobitki za naše gospodinje. Prihodnje tedne se bo odločilo, katere izmed naših gospodinj so zadele kak dobitek z recepti za „Ceres“ nagradno tekmo v anje. Pripomniti pa moramo, da se je zaključilo nagradno tekmovanje z 10.000 kronami samo za recepte močnih jedi. Nadaljnih 5000 K je še do 30. junija na razpolago za recepte vsakovrstnega kuhanja, praženja in pečenja.

Društveno gibanje.

Podsinnavas. Krščansko-socialno pevsko in delavsko društvo ima dne 14. aprila ob štirih popoldne pri Gašparju prvi letni občni zbor. Na sporedu je: 1. Letno poročilo. 2. Govor. 3. Volitev odbora. Vse člane in prijatelje društva vabi k obilni udeležbi o d b o r.

Radiše. Naše kat.-slov. izobraževalno društvo priredi na belonedeljo v svojih prostorih v župnišču popoldne po sv. blagoslovu svoje redno mesečno javno zborovanje. Na sporedu so zanimivi govori in petje. K najobilnejši udeležbi prijazno vabi vse društvene člane in prijatelje društva o d b o r.

Razglas.

Stavbni odbor za zgradbo „Narodne šole“ v Št. Jakobu v Rožu na Koroškem vabi p. n. obrtnike, naj se blagovoliijo udeležiti ofertne obravnave v zadevi zgradbe imenovane šole. Ponudbe za celotno delo, ali pa za posamezna dela naj se podpisanemu vpošljejo najpo- slej do 10. aprila 1907.

Načrti, proračuni in stavbni pogoji so od 27. t. m. do zgoraj označenega dne (izven 30. in 31. marca) vsak dan popoldne na vpogled v župnijski ali pa v občinski pisarni v Št. Jakobu v Rožu.

Posamezna dela z materijalom vred so proračunjena:

1. zidarska dela na	56.886— K;
2. tesarska dela na	11.778·45 „;
3. kleparska dela na	1.233·60 „;
4. mizarska, ključavničarska in steklarska dela na	20.928·30 „;
5. lončarska dela na	2.276— „;
Skupaj	93.102·35 K.

Stavbni odbor si pridržuje pravico, tako skupno delo kakor tudi posamezna dela oddati po svoji prosti volji, brez ozira na visočino vposlanih ponudeb.

Št. Jakob v Rožu, dne 20. marca 1907.

Za stavbni odbor:

Matej Ražun,
župnik.

Razne stvari.

Ustrelil se je na Dunaju dvorni in sodni odvetnik dr. Schimak. Vzrok samomora je to, da je izgubil v stavbenih podjetjih ves svoj denar.

Nesreča v premogokopu. V veliki globočini 415 m pod zemeljskim površjem, v premogokopu pri Forbachu na Nemškem, je nastala 15. t. m. zvečer silovita eksplozija; po dosedanjih poročilih je 107 mož mrtvih in 12 težko ranjenih. Od ranjenih sta že tudi 2 umrla. Več kot polovica rudarjev je bilo oženjenih.

Zaradi suma hudodelstva požiga je aretovala ljubljanska policija 26letnega mesarskega pomočnika Albina Wieserja iz Poreč pri Celovcu. Navedenec je pred kratkim zapustil službo pri ljubljanskem konjskem mesarju Karlu Stücklerju v Metelkovih ulicah št. 4. Ko je prišel v hlev Stücklerjev hlapec Fran Galjot, je Wieser že ležal v njegovi postelji. Ko mu je na Galjotovo vprašanje potrdil, da bo zopet vstopil v službo, je šel ta potem to povedat gospodarju in ko pride nazaj, je že gorela v hlevu postelja. Ogenj so naglo pogasili vojaki c. in kr. 27. pešpolka z domačimi, Wieserja pa so pridržali, da je prišla policija in ga aretovala. Sumljiv je namreč, da je med istim časom ko je šel Galjot k gospodarju, zapalil posteljo. Aretovanec, ki sicer dejanje še taji, je bil že zaradi goljufije predkaznovan in je bil izročen c. kr. deželnemu sodišču v preiskovalni zapor.

Fonograf kot priča. V Bruslju je najel ondoten odvetnik stanovanje. Kmalu pa je spoznal, da mu tu zaradi strašnega šundra in ropota, ki ga povzročujejo druge stranke v hiši, ni mogoče delati. Posestnik hiše ni hotel skrbeti za mir, a odvetniku vendar tudi ni dovolil se izseliti. Odvetnik je zato gospodarja tožil. Da bi prepričal sodnike, kako glasno je v njegovem stanovanju, je vjel s fonografom neprijetno ropotanje. Pred sodiščem pa se je oglasil fonograf kot priča in ti strahoviti glasovi so vplivali na sodnike tako, da so odločili, da je odvetnik opravičen, se takoj izseliti.

Pritlikavci v Srednji Afriki. Browne je v spremstvu približno 150 pritlikavcev priredil lov, na katerega so odšli v prvem jutranjem svitu. Oboroženi so bili s kopji, lok, puščicami in 15 centimetrov dolgimi noži. Seboj so vzeli tudi več foksterierjem podobnih psov, ki so imeli ovratnice, vanje pa so vtaknili, dokler se ni pričela gonja šope trave, da ni bilo ropota. Kopja so bila zastrupljena, toda ne na osti, ampak na držaju, kajti kopje prodere do držaja v rano. Ob enem so si dajali s piščalkami znamenja. Navadno se razdele v 2 krdeli, ki druga drugemu gonita divjačino. Predno gredo na lov, se priporoče v varstvo bogu Loadi, ki naj jih varuje. Ako kdo po nesreči na lovu izgine, pravijo, da ga je vrag odnesel na neznan kraj. — Deklic ne marajo, tem večje je pa veselje ob rojstvu dečka. V navadi je mnogoženstvo, vendar pa se zakonska nezvestoba kaznuje s smrtjo, ravno tako tudi obrezovanje. Njihova navadna hrana je meso, kar pa jim ga preostane, ga zamenjajo za žito, krompir in banane. — Ob smrti očetovi zgradijo sinovi nad gomilo kolibo, v katero položijo mesa in banan, kajti v slučaju, da mrtvec vstane iz groba, bi utegnil biti lačen. — Posebno plesi so kaj izvanredni; možje predstavljajo razne prizore z lova, žene pa okrašene v krogu stopajo okoli njih. Jako je v navadi takozvan „sveti“ ples.

Bombe v Spletu. „Naše jedinstvo“ poroča, da je preteklo soboto neki delavec v pristanišču videl plavati po morju več bomb. Stvar je takoj naznanil nadzorniku pristanišča, ta politični in drugim oblastim. Prišla je številna komisija in nabralo se je na bregu mnogo ljudstva, ki je v strahu pričakovalo, kaj bo. Ljudje so si stvar takoj začeli tolmačiti vsak po svoje. Nekateri so bili mnenja, da je to politični manever Italije, drugi zopet, da je delo anarhizma. Ves Splet govoril je samo o bombah, in zahtevalo se je, da se ne pusti odpotovati neke italijanske ladje od obali. — In zdaj so naložili bombe, katerih je bilo „dvanajst!“, na čoln in so jih privlekli h kraju. Ljudstvo se je v velikem strahu pred čolnom odmikalo in uprav začelo bežati, ko je komisija začela bombe pregledovati. Ko so prvo bombo odprli, zadonel je po obali strašen — ne grom, kakor gotovo pričakuje cenjeni čitatelj, — marveč strašen — — — smeh, kajti v „bombi“ ni bilo nič drugega nego neki star odlok okrajnega glavarstva v Spletu; ko so odprli drugo, se je razlegal še hujši smeh, kajti pomagalo je vse na obali zbrano ljudstvo smejati se šali, kajti v bombi ni bilo drugega, nego neki lepak kavarne „chantan“; tudi v ostalih ni bilo nič hudega. Seveda se je mislilo, da je nekdo bril norce iz Avstrije, a tudi ta špas se je izjalovil. Bombe so bile namreč od pirotehnikarja Rabisa, ki ima svojo delavnico na rtu sv. Štefana. Dvanajst „bomb“ se mu je pokvarilo, pa jih je zmetal v morje, misleč,

da jih valovi odneso — a prišlo je drugače in še danes se smeje celo mesto.

Ponesrečen parnik. Iz Hvek van Holanda poročajo, da se je parnik „Berlin“, ki je vozil po novi vodni progi, vsled viharja razbil. Prelomljen je na sredi; sprednji del se je potopil. Zadnji del moli iz vode. Na parniku je bilo 120 potnikov in 60 mož posadke. Rešilni čolni, ki so hiteli na lice nesreče, so sicer napeli vse moči, ali radi silnega viharja in razburkanega morja se ni bilo mogoče približati. Nadalje poročajo, da je parnik „Berlin“ z ljudmi in pošto popolnoma izgubljen. Uradno se je konstatiralo, da je med ponesrečenimi tudi kraljevi kurir Artur Herbert in 35 članov pevskega zbora neke družbe, ki je nedavno dala predstave v gledališču Convent-Garden. Doslej so našli nad 100 mrličev.

Iz strahu pred prusko šolo. V Gnejznu se je poizkusil zastrupiti s karbolno kislino 13 letni deček mesarja Cabanskega. Hitra zdravniška pomoč ga je še rešila. Ko se je osvestil, je izjavil, da je ta čin izvršil iz strahu pred šolo. Res, značilno za pruske šolske razmere!

Šolske počitnice v Berlinu leta 1907 so razdelili tako: velikonočne počitnice trajajo od 23. marca do 8. aprila, binkoštna od 17. do 24. maja, poletne od 5. julija do 13. avgusta, jesenske od 28. septembra do 8. oktobra, božične od 21. decembra 1907 do 7. januarja 1908.

† **Marcelin Berthelot.** V Parizu je umrl 18. m. m. po noči slavni kemik M. Berthelot, član francoske akademije znanosti. 80 letni mož je ravno bil v svoji sobi pri delu, ko je zvedel, da mu je umrla že dolgo časa bolehalna žena. Padel je na to na hrbet in bil takoj mrtev. M. Berthelot je bil rojen l. 1827; v svoji mladosti se je bavil z zgodovino in modroslovjem, pozneje pa se je poprijel kemije. Preiskoval je zlasti kislino in masti. L. 1865. je postal profesor organske kemije na Collège de France (vseučilišču v Parizu). Za časa francosko-nemške vojne se je ukvarjal s konstrukcijo topov in napravljanjem smodnika. L. 1886. je postal naučni minister za Gobletovega ministrstva; za nekaj mesecev je odložil to čast, ker je odstopilo celo ministrstvo. L. 1895. je postal minister za zunanje zadeve; l. 1896. je odstopil, ker se ni ujemal z ministrskim predsednikom Bourgeoisom. L. 1900 je bil voljen članom francoske akademije; član akademije znanosti je bil od l. 1873. Svetovno slavo si

je pridobil z raziskovanjem sinteze organskih teles ter termokemije.

Listnica uredništva.

G. dr. I. C. Oblak v Celovcu: Ker se Vas, g. doktor, smatra ne samo v Celovcu, temveč po celi Koroški za pisca onih dveh vesti v „Slov. Narodu“, v katerih se napada urednika našega lista in se mu očita „otročja onemogla jeza“ itd., za to ker je „Mir“ z vso upravičenostjo grajal, in sicer ne da bi bil koga imenoval, Vašo udeležbo na plesu nemškega planinskega društva in na „šulferajnskem balu“ v Celovcu, Vas pozivljamo, da prenehate z nadaljnjim zbadanjem, ker upamo, da imate vendar toliko narodne zavednosti, da ne bode hoteli še nadalje rušiti sloge med celovškimi Slovenci, kakor se sedaj žalibog prav zaradi Vašega nastopa ruši edina družabna slovenska postojanka v Celovcu, celovški slovenski klub. To so naše zadnje besede; na morebitna nadaljna zbadanja ne bomo več odgovarjali.

Milostiva gospa,

ali veste, zakaj morate pri nakupovanju sladne kave izrečno poudarjati ime »Kathreiner«?

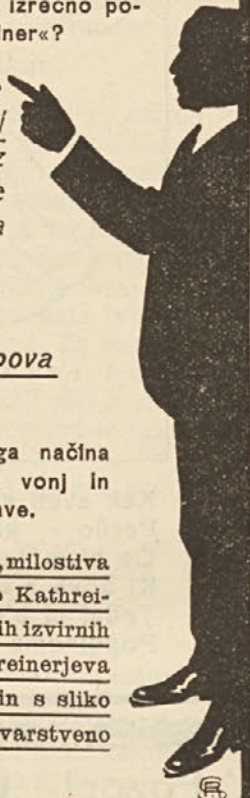
Ker se Vam sicer utegne primeriti, da dobite manj vreden posnemek brez vseh vrlin, s katerimi se odlikuje Kathreinerjeva kava.

Zakaj le

**Kathreinerjeva Kneippova
sladna kava**

ima spričo posebnega načina svojega proizvajanja vonj in okus zrnate kave.

Zapomnite si torej natanko, milostiva gospa, da dobivate pristno Kathreinerjevo kavo zgolj v zaprtih izvornih zavojih z napisom: »Kathreinerjeva Kneippova sladna kava« in s sliko župnika Kneippa kot varstveno znamko.

RAZGLAS

za

Ceres

**nagradno ≈
tekmovanje**

Razsodišče za recepte močnih jedi (nagrade 10.000 kron) je pričelo delovanje. Razpisanih pa je še nadaljnih

5000 kron

za recepte drugih jedil. Zadnji rok vpošiljanja je 30. junija t. l. Obširna pojasnila pogojev se dobe pri vsakem boljšem trgovcu brezplačno.

„Ceres“ jedilna mast ni kak nadomestek; temveč edina jedilna mast, ki se v lastnem zavodu preša iz sveže posušenih kokosovih orehov. — — — — —

Otroci ob tem izvrstno uspevajo in ne trpe na motenju prebavljanja.

Se obnaša izvrstno ob bljuvanju, črevesnem kataru, driski itd.

Priporoča jo na tisoče domačih in inozemskih zdravnikov.

**moka za
otroke**

Najboljše živilo za zdrave in na želodcu bolne otroke.

Naprada po lekarnah in drogerijah.

Tvornica diet. živil R. Kufeke, Dunai l. in Bergedorf-Hamburg.

Kufeke jeva

Kufeke jeva

Schicht-ovo milo

je najboljša

Kak sveti se, kak čisto je
Perilo — ko oprano je.
Če b' mila ne imela še,
Ki zove Schicht z jelenom se
Tedaj bi b'lo perilo to
Popolnoma uničeno.

Pozor! Čitaj! Pozor! Slavonska biljevina

napravljena iz najboljših gorskih zelišč,
izvrstno in z najboljšim uspehom deluje
proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih,
hripavosti, težkemu dihanju, astmi, pljuč-
nemu katarju itd.

Delovanje izvrstno, uspeh gotov.
Cena je franko na vsako pošto 2
stekleničici 3 K 40 vin., 4 stekle-
ničice 5 K 80 vin. po povzetju ali
če se denar pošlje naprej.

Manj kot 2 stekleničici se ne pošilja.
Prosi se, da se naročuje samo naravnost
pri

P JURIŠIČU, lekarnarju
v Pakracu, št 58 (Slavonija).

Steckenpferd- Lilijsko mlečno milo

izdelek

Bergmanna in dr., Draždane in Dečin ob L.,
je in ostane, kakor kažejo vsak dan prihajajoča
priznanja, najboljša učinkujoča lečilno milo za
pegavost ter pridobitev in ohranitev nežne, mehke
kože in rožičaste polti. — Dobiva se komad
po 80 vinarjev v vseh lekarnah, drogerijah, par-
fumerijah, trgovinah z milom in brivnicah.

Agente

v vseh krajih ob najboljših pogojih išče
brunovska tvornica lesenih valjčnih zastorov
(rouleau) in vetrnic (šaluzij)

Hollmann & Merkel,
Brunov (Braunau) na Češkem

Lepa kmetija

blizu Pliberka na s.p. Koroškem se prodá zaradi
bolehnosti posestnika. — Kmetija obsega 32 oralov
svetá, lepe travnike in polje, drv in stelje za dom
dovolj, vse v ravnini. Vzdrževati se more 10 do
12 glav goved, 1 do 2 konja, 15 do 20 svinj.
Poslopje je v najlepšem stanu in vse praktično
uravnano. Voda je napeljana v hlev, kuhinjo,
svinjsko kuhinjo in na vrt. Mlatilnica in slamo-
reznica na vitel. Kmetija se prodá tudi z opravo
vred. Dá se tudi v najem. Več pove upravništvo
«Mira» v Celovcu.

Lovske puške

vseh sestav, priznано
delo prve vrste, z naj-
boljšim strelnim učin-
kom, priporočá

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.

Ceniki brezplačno in poštnine prosto.

Vsem, ki nimajo

ali imajo le malo slasti do jedi, trpe na slabi
prebavi, zapeki, gorečici, napihnjenju, preveliki
tvorbi kiselin, glavobolu in želodčnih bolečinah.
dosežejo z uporabo pristnih

Brady-jevih želodčnih kapljic

izvrstne uspehe. — Dobivajo se v lekarnah. —
C. BRADY, LEKARNAR, DUNAJ I., Fleischmarkt
1-385, razpošilja 6 steklenic za K 5.—, 3 dvojn-
ate steklenice za K 4.50 poštnine prosto.

Vsem, ki se čutijo
opešane in oslabele,

so nervozni in brez energije, daje

Sanatogen

nov življenski pogum in življensko moč.
Več kot 5000 profesorjev ga sijajno pri-
poročá. Dobiva se v lekarnah in droge-
rijah. Brošurice razpošilja zastoj in
poštine prosto Bauer & Cie, Berolin
SW 48, in glavno zastopstvo

G. Brady, Dunaj I.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19. (Medjatova hiša)

zavaruje

1. proti požarni škodi vsakovrstna poslopja, zvonove, premičnine in pridelke;
2. proti prelomom zvonove, in
3. za življenje, oziroma doživetje, in proti nezgodam.

Edina domača slovenska zavarovalnica!

Svoji k svojim!

Poštna hran. račun št. 45.867.

Posojilnica v Radovljici

registrovana zadruga z omejenim poroštvom

uraduje vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 6 ure po-
poldne, ob nedeljah pa od 8. do 12. ure dopoldne v lastni hiši št. 81.

Hranilne vloge obrestujejo se po

4	1	0	—
—	2	0	—

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod iz lastnega. Za nala-
ganje denarja so tudi položnice poštno-hranilničnega urada na razpolago.

Posojila se dajejo na hipotekarni kredit po 5¼%, in na osebni
kredit pa po 6%. Eskomptirajo se tudi trgovske menice.

Posojilnica ima tudi svojo

podružnico na Jesenicah

v Hrovatovi hiši št. 96.

Uradije se vsak dan, kakor v centrali. Vsled otvoritve karavanske
železnice se nudi Koroščem ugodna prilika za sigurno nalaganje denarja.

Denarni promet v letu 1905 K 3,200.000. Stanje hranilnih vlog v letu 1905 K 1.877.859.